

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Bohuslavou Drahošovou v právní věci žalobce: **B. B.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Praha 7, Nad Štolou 3, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 2. 2009, č. j. OAM-39/VL-18-04-2009, **ve věci udělení mezinárodní ochrany**

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 2. 2009, č. j. OAM-39/VL-18-04-2009. Tímto rozhodnutím zamítl žalovaný žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákona o azylu). Po provedeném dokazování dospěl žalovaný správní orgán k závěru, že důvodem podání žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany jsou ekonomické potíže v Mongolsku v souvislosti se sezónní, špatně placenou prací a snaha o legální pobyt v České republice poté, co zde byl propuštěn z práce a nemá povolení k pobytu. Dle žalovaného žalobce neuváděl

žádné důvody, pro které lze udělit některou z forem mezinárodní ochrany podle § 12 a § 14a zákona o azylu.

Žalobce proti uvedenému rozhodnutí podal včasnou žalobu v rozsahu výroku o zamítnutí jeho žádosti jako zjevně nedůvodné dle zákona o azylu. Žalobce měl za to, že žalovaný v řízení porušil § 3, § 50 odst. 2 a 3, § 68 odst. 3 správního řádu č. 500/2004 Sb. Žalobce měl za to, že nebyly naplněny zákonné důvody pro zamítnutí jeho žádosti jako zjevně nedůvodné, naopak se domníval, že uvedl okolnosti odůvodňující posouzení udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Žalobce uvedl, že je v Mongolsku pronásledován, jelikož zastával politické názory, kvůli kterým se obává návratu. V Mongolsku nemá již svoji budoucnost, sice tam žijí synové, ale ti mají svůj vlastní život. Nenašel by si práci a neměl by kde bydlet. Kvůli tomu, že byl v ČR se domníval, že by byl pronásledován státními orgány Mongolska. Pokud jde o další konkrétní skutkové důvody, na jejichž základě tvrdil, že skutečnosti jím uváděné jsou podřaditelné ustanovení § 14a zákona o azylu, odkázal na žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR a protokol o pohovoru, který s ním byl proveden a ostatní spisový materiál, který se vztahuje k jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR, a který má k dispozici žalovaný. Žalobce navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 26. 2. 2009 uvedl, že vycházel v řízení především z vlastních tvrzení žalobce sdělených v průběhu správního řízení o udělení mezinárodní ochrany, z nichž bylo nepochybně zjištěno, že žádá o udělení mezinárodní ochrany kvůli ekonomickým obtížím, špatně placenému zaměstnání ve vlasti a ve snaze o legalizaci zdejšího pobytu. Žalovaný popřel oprávněnost žaloby. Odkázal na správní spis, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce a na vydané rozhodnutí žalovaného, ze kterých zřetelně vyplývá, že žalovaný při posuzování žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany postupoval v souladu s příslušnými právními normami a procesně správným způsobem a dbal na zachování všech jeho práv poskytovaných mu právním řádem ČR. Žalovaný shledal, že skutečnosti uváděné žalobcem nebylo možno důvodům pro udělení mezinárodní ochrany podřadit, neboť žalobce nesdělil žádné okolnosti ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu či ustanovení § 14a zákona o azylu. Žalobce v průběhu správního řízení uvedl, že byl příznivcem jedné politické strany, ale žádné potíže v této souvislosti neměl a vyloučil problémy se státními orgány, z vlasti vycestoval legálně kvůli ekonomickým obtížím s úmyslem pracovat v ČR. Poté, co mu zaniklo pracovní vízum v ČR, požádal o mezinárodní ochranu s cílem legalizace pobytu. Žalovaný uvedl, že vzhledem k výše uvedenému nelze považovat za relevantní námitky žalobce ze žaloby, a není důvod se domnívat, že by byl ve vlasti pronásledován státními orgány za zastávání politických názorů, jak namítal v žalobě. Konstatoval, že motivy žádosti o mezinárodní ochranu vylíčené žalobcem nemají žádné relevantní souvislosti s taxativně vymezenými důvody zákona o azylu a v plném rozsahu odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný se nedomníval, že by při svém postupu porušil některá z ustanovení správního řádu či zákona o azylu a nedomníval se, že by napadené rozhodnutí žalovaného bylo nezákonné, nebo že by žalobce byl krácen nějakým způsobem na svých právech tak, aby věc musela být vrácena k novému jednání. Podle názoru žalovaného nebylo

žalobou zpochybněno rozhodnutí správního orgánu, kterým byla žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta, a proto žalovaný navrhl soudu zamítnout žalobu v plném rozsahu.

Krajský soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů, vycházel přitom z ustanovení § 65 a násl. soudního řádu správního, jakož i ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného (ust. § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního - dále jen s. ř. s.), tedy ke dni 2. 2. 2009.

Ze správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce ve vlastnoručně psané žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 22. 1. 2009 jako důvod žádosti uvedl, že z vlasti odešel kvůli tomu, že chtěl pracovat v klidu. Do přijímacího střediska si přišel zlegalizovat pobyt. V žádosti žalobce uvedl, že je vdovec, v zemi původu má dva dospělé syny, je ateista a asi od roku 1990 je členem Demokratické strany. Z Mongolska odjel do ČR za prací. Před odjezdem přišel o práci, tak se rozhodl odjet do ciziny, protože nemohl najít zaměstnání, kdy zaměstnavatelé měli vysoké požadavky a žalobce přestože měl praxi, nepřijali jej. Když měl práci, tak žil dobře, když o ní přišel, tak to bylo špatné. Proto využil inzerátu a odjel pracovat do ČR. Bylo to jeho přání pracovat v cizině. O mezinárodní ochranu žádá, neboť zde v ČR chce žít legálně, nechce žít načerno. Prodloužil si zde pracovní povolení, ale než ho dodal na policii, tak propásl dobu, do kdy ho měl dodat a policie mu již nevystavila vízum, aby zde mohl dále pracovat. V případě návratu do vlasti nemá žalobce kde žít a vrátit se tam nechce. Při pohovoru k žádosti vedeném dne 30. 1. 2009 žalobce na dotaz, zda kromě toho, že se v Mongolsku potýkal se špatně placenou prací, měl jiné potíže uvedl, že fandil jedné politické straně, ale žádné problémy v Mongolsku neměl. Neměl potíže ani se státními orgány, soudy, policií, ani se soukromými osobami.

V návaznosti na tato zjištění vydal žalovaný napadené rozhodnutí, jímž byla žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná zamítnuta podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, když v průběhu správního řízení žalobce neuváděl žádné důvody, pro které lze udělit některou z forem mezinárodní ochrany podle § 12 a § 14a zákona o azylu.

V ustanovení § 12 písm. a) a b) zákona o azylu jsou stanoveny důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Podle tohoto ustanovení se azyl udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že je cizinec pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má-li odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině, nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle § 2 odst. 8 citovaného zákona se za pronásledování pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna státními orgány, stranami nebo organizacemi ovládajícími stát nebo podstatnou část

jeho území ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství. Za pronásledování se považuje i jednání soukromých osob podle věty první, pokud lze prokázat, že stát, strany nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování nebo hrozba vážné újmy zřejmě vztahuje pouze na část státu.

Podle § 14a zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Podle odst. 2 téhož ustanovení se za vážnou újmu podle zákona o azylu považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel, neuvádí skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.

Po provedeném dokazování a s přihlédnutím k citovanému ustanovení zákona o azylu dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Bylo prokázáno, a to jak podanou žádostí žalobce o udělení mezinárodní ochrany, tak i obsahem vlastnoručně psané žádosti a obsahem protokolu o pohovoru k této žádosti, že žalobce opustil vlast proto, že chtěl uniknout ekonomickým problémům, tedy problémům se ztrátou zaměstnání a o mezinárodní ochranu požádal ze snahy legalizovat si pobyt v ČR, aby zde mohl žít a pracovat. Z hlediska takto uplatněných důvodů žádosti o udělení mezinárodní ochrany se krajský soud zcela ztotožňuje s právním názorem a závěrem žalovaného, že tento důvod nelze podřadit pod některou z forem mezinárodní ochrany v ustanovení § 12 a § 14a zákona o azylu. Podle citovaného ustanovení jak výše uvedeno se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je buď pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě

posledního trvalého bydliště. Žádný z těchto důvodů žalobce v průběhu správního řízení neuváděl ani neprokazoval.

Pokud jde o udělení doplňkové ochrany soud neshledal, že podmínky pro udělení doplňkové ochrany v případě žalobce jsou splněny, neboť v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebylo zjištěno, že by v případě jeho vrácení do Mongolska byly důvodné obavy z toho, že by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, jak stanoví odst. 2 ustanovení § 14a, a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je občanem. Skutečnost, že se žalobce obává v zemi původu ekonomických problémů, tedy problémů se zaměstnáním či nezaměstnaností, není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Žalobce sám při pohovoru k žádosti uvedl, že problémy se soukromými osobami neměl, neměl ani žádné problémy se státními orgány Mongolska. Z toho důvodu také námitky žalobce, že je v Mongolsku pronásledován, jelikož zastával politické názory, kvůli kterým se obává návratu, považuje soud za účelově uváděné, neboť v řízení před správním orgánem pouze uvedl, že je asi od roku 1990 členem Demokratické strany, a že fandil jedné politické straně, ale žádné problémy se soukromými osobami, státními orgány, soudy ani policií neměl. Také tvrzení žalobce, že kvůli tomu, že byl v ČR by byl pronásledován státními orgány Mongolska, považuje soud za neodůvodněné a uvedené účelově. Je nutno uvést, že ani jednu ze skutečností, které tvrdí v žalobě (že je pronásledován za politické názory a že by byl pronásledován státními orgány za to, že byl v ČR), žalobce v průběhu správního řízení před správním orgánem neuváděl ani se o ní nezmínil, a tak se jimi žalovaný nemohl zabývat.

Pokud jde o snahu žalobce o legalizaci pobytu v ČR, tento problém řeší zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR v platném znění, jehož právní instituty mohl žalobce využít, přičemž tyto instituty nelze nahrazovat udělením mezinárodní ochrany podle zákona o azylu.

Pokud jde o námitky žalobce ohledně pochybení žalovaného ve správním řízení soud uvádí, že jak bylo zjištěno z pohovoru žalobce měl možnost před vydáním rozhodnutí na závěr něco dodat, doplnit. Pohovor byl veden za účasti tlumočnice z jazyka mongolského. Rozhodnutí žalovaného má náležitosti rozhodnutí stanovené § 68 správního řádu. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl žalovaný veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě nichž rozhodoval.

Podle názoru soudu měl žalovaný dostatečné podklady pro posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Správní orgán posuzoval důvodnost žádosti o udělení mezinárodní ochrany na základě tvrzení žalobce a soud se ztotožňuje se závěrem správního orgánu, že žalobce neuvedl ve správním řízení žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možno dovodit, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu a žalobce ani netvrdil, že mu v zemi původu hrozí pronásledování za uplatňování politických práv a svobod, nebo z důvodu rasy, pohlaví, náboženství,

národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině, nebo pro zastávání určitých politických názorů.

Ve správním řízení tedy byly dány důvody k aplikaci § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu.

S ohledem na učiněná zjištění soud žalobu dle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou. Za souhlasu účastníků řízení rozhodl soud ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť procesně úspěšný žalovaný právo na náhradu vzniklých nákladů neuplatnil.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně, ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí, prostřednictvím Krajského soudu v Ostravě, písemně, ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

V Ostravě dne 24. září 2010

Za správnost vyhotovení:
Iva Charvátová

JUDr. Bohuslava Drahošová, v.r.
samosoudkyně